

Arrest

nr. 265 060 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en A. ERNOUX
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaten D. ANDRIEN en A. ERNOUX en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u etnisch Lor. U bent afkomstig uit Ramhormoz, waar u uw hele leven woonde met uw ouders. U heeft vijf zussen en twee broers, die allen in Iran wonen. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u het volgende. U werkte (net als iedereen in uw familie en in uw stam) als veehouder en landbouwer. U werd streng islamitisch opgevoed, en reeds vanaf uw geboorte stond het vast dat u zou huwen met uw nicht Leila, de dochter van de broer van uw vader. Op 3 farvardin 1397 (23 maart 2018) werden jullie officieel verloofd. Jullie zagen het allebei niet zitten om met elkaar te huwen, en spraken af dat jullie dit aan de familie zouden vertellen. Op 17 tir 1397 (08.07.2018) vertelden jullie elk aan je eigen ouders dat jullie niet wilden huwen. U werd door uw vader en uw broer geslagen. Op 18 tir 1397 (09.07.2018) ging u met

de motor naar de bank, en op de terugweg zag u dat een wagen u achtervolgde. Men reed u aan en bedreigde u met zwaard en machete. U vluchtte naar huis en vertelde aan uw moeder wat er gebeurd was. Ze zei u om niets aan uw vader te vertellen, omdat hij u zou vermoorden. Zij zou zelf met hem spreken. Rond drie uur 's nachts werd uw huis beschoten. U beseftte dat u in een gevaarlijke situatie was beland. Een paar uur later ging uw vader met de familie van Leila spreken, hij zei dat hij u tot de orde zou roepen. Ze zeiden hem dat ze u zouden vermoorden als u niet met Leila zou huwen. Toen uw vader thuis kwam nam hij een geweer en wilde hij u neerschieten. Doordat uw zus en uw moeder tussenbeide kwamen, schoot hij in het plafond. U nam de benen, maar uw neven Mohsen, Ali en Mohammad, de broers van Leila, stonden u op te wachten. Ze liepen u achterna met zwaarden en machetes en scholden u uit. Na een achtervolging van twintig minuten, slaagde u erin een taxi te nemen naar Ahwaz. Daar nam u een bus naar Teheran op 20 tir 1397 (11 juli 2018). U ging naar een vriend van uw legerdienst, Amir, en vertelde hem wat er was gebeurd. U mocht een nacht in zijn woning slapen maar niet langer, want hij wilde vermijden dat hij betrokken zou raken bij uw problemen, aangezien uw familie u zeker zou vinden. U durfde niet naar een hotel te gaan, en besliste op straat te slapen. Op een nacht kwam een oude man, André, naar u in het park, hij nam u mee naar zijn woning. Hij was christen en zei dat al uw problemen door religie kwamen. U verbleef een maand of anderhalve maand bij hem, hij vertelde u over Jezus Christus en toonde u een film over diens leven. U kalmeerde en hij zei dat dit dankzij het christendom was. Hij raadde u aan om naar een veilige plek te gaan, aangezien uw familie u zeker zou vinden. Wanneer u op een veilige plaats was, zou u het christendom verder kunnen verkennen. Op 23 of 24 shahrivar 1397 (14 of 15 september 2018) reisde u per vliegtuig naar Servië. U verbleef twintig dagen in Servië en leerde er twee anderen uit uw stad kennen. Jullie beslisten samen een smokkelaar te regelen om verder te reizen. Op 4 oktober 2018 vertrokken jullie per vrachtwagen uit Servië naar België. U kwam aan op 8 oktober 2018 en diende de volgende dag uw verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd geregistreerd op 19 oktober 2018. Op 11 november 2018 ging u voor het eerst naar de evangelische kerk in Kortrijk en werd er een verlossingsgebed voor u gelezen. Vanaf dan ging u elke zondag naar de kerk, maar u was nog niet gedoopt. Ook postte u christelijke boodschappen op uw profiel op Facebook. Op 9 april 2019 werd u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Tussen de ontvangst van de weigeringsbeslissing en het indienen van uw verzoekschrift tot beroep tegen deze weigeringsbeslissing, met name op 21 april 2019, werd u gedoopt. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde u op 2 oktober 2019 internationale bescherming. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 13 januari 2020 uw tweede verzoek om internationale bescherming in. U bevestigde dat uw problemen met uw oom omwille van uw huwelijk nog steeds actueel zijn. Verder verklaarde u dat u actief bent in de kerken van Spa en Verviers. U helpt in de kerk, neemt deel aan de bijbellessen, en gaat naar de mis. U krijgt een vergoeding voor uw werk en u heeft een adres gekregen van de mensen van de kerk. Sinds u twee jaar geleden aan uw moeder vertelde dat u bekeerd was en zij hier slecht op reageerde, heeft u geen contact meer met uw familie. U weet niet of de autoriteiten in Iran op de hoogte zijn van uw bekering, maar gezien uw activiteiten op sociale media acht u het risico wel groot. U kan niet terugkeren naar Iran omwille van de problemen van vroeger en omwille van uw bekering. U voegde toe dat u ten tijde van het vorige interview nog aan het leren was over het christendom, dat u veel stress had tijdens het interview, dat de tolk u stress gaf en u niet goed verstond en dat u niet wist dat u recht had om het interview stop te zetten. U had geen controle meer om alles rustig te vertellen. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw doopcertificaat, brieven van pastoor K. (...) (dd. 05.05.2019, 15.09.2019, 05.01.2020, 23.02.2020), brieven van pastoor Heike S. (...) (dd. 30.09.2020, 27.10.2020), waarvan de tweede uw verblijfplaats in lokalen van de kerk bevestigt, een foto van uw doopsel, een andere foto van uzelf met enkele personen, printscreens van uw facebookaccount, brieven van twee kerkangers.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met uw familie, noch aan (de oprechtheid van) uw bekering tot het christendom. Betreffende de problemen met uw familie werd er opgemerkt dat u de ernst hiervan niet aanhaalde bij de DVZ; u tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met de door u ontvangen dreigberichten; aan de screenshots van de dreigberichten die u bijbracht geen bewijswaarde kon worden gehecht; u behalve deze berichten over geen enkele vorm van bewijs beschikte aangaande uw (gedwongen) verloving en de problemen met uw familie, zoals foto's of medische documenten; op uw publieke facebookpagina duidelijk uw verblijfplaats vermeldde, terwijl u stelde uw familie zodanig te vrezen dat u zelfs niet aan uw moeder durfde te vertellen waar u verbleef; en u (een kopie van) uw shenasnameh en legerkaart, waarvan u verklaarde dat deze bij uw ouders, voor wie u vrees koesterde, lagen, na het persoonlijk onderhoud kon bemachtigen. Aangaande uw beweerde bekering tot het christendom, werd vastgesteld dat u hiervan geen melding maakte bij de DVZ; u een gebrekkige kennis aan de dag legde over het christendom; u, in het licht van het ongeloofwaardige karakter van uw relaas, ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw kennismaking met het christendom en uw bekering tot dit geloof; en u uw beweerde regelmatige kerkgang in België niet aannemelijk maakte. Er kon dan ook worden gesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk een overtuigd christen was en u zich bij terugkeer naar Iran als christen zou gedragen. Er kon dan ook van u worden verwacht dat u de christelijke boodschappen op uw facebookprofiel voor terugkeer naar Iran zou verwijderen. Niets wees erop dat deze berichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten waren gekomen. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest van 2 oktober 2019. Met betrekking tot de stukken die u in het kader van uw beroepsprocedure neerlegde, oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat zij de beoordeling niet konden wijzigen. De Raad meende dat het weinig overtuigend overkwam dat u van uw beweerde wekelijkse kerkbezoeken louter een aantal attesten met een sterk gesolliciteerd karakter kon bijbrengen waarin bovendien slechts op algemene wijze werd gesteld dat u deelnam aan de kerkactiviteiten, zonder dat de frequentie van uw aanwezigheid uit de attesten bleek. Wat betreft het doopattest en de foto's van de doop meende de Raad dat dit evenmin afbreuk deed aan voorgaande vaststellingen, aangezien dit niet bewees dat u ook op oprechte gronden tot het christendom was bekeerd. Eén van de door u neergelegde foto's had geen betrekking op het doopsel en u liet na te duiden wat u met deze foto wilde aantonen. De Raad was tot slot van oordeel dat de absolute ongeloofwaardigheid van uw initieel voorgehouden asielrelaas het opportunistische karakter van uw bekering bevestigde. Tegen deze beslissing tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. Vooreerst wordt aangestipt dat u volhardt in uw verklaringen betreffende de problemen die u met uw familie zou hebben gekend omwille van uw huwelijk (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19) en die bij uw eerste verzoek als manifest ongeloofwaardig werden bestempeld. Het Commissariaat was daarenboven van oordeel, en dit werd door de Raad nogmaals benadrukt, dat het ongeloofwaardige karakter van uw relaas ook de geloofwaardigheid van uw bekering ernstig op de helling zette. Uw eerste kennismaking met het christendom vloeide immers voort uit dit relaas. Dat u deze bewering nog steeds volhoudt, ondermijnt de oprechtheid van uw huidige verklaringen. Aangezien er zowel aan uw bekering in Iran als aan uw bekering in België geen geloof kon worden gehecht, kan er ook vandaag aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar een kerk bent gegaan. Dat u momenteel in lokalen van de kerk verblijft en dat u voor de kerk werkt (waarvoor u een vergoeding ontvangt) doet hieraan geen afbreuk (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Dit kan immers geen bewijs vormen voor de oprechtheid van uw bekering. Dat u enkele weken na uw persoonlijk onderhoud werd gedoopt (verklaring volgend verzoek, vraag 9), werd reeds aangehaald in het kader van de beroepsprocedure van uw eerste verzoek. Uw beweringen aangaande het persoonlijk onderhoud in het kader van het eerste verzoek doen niet ter zake (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Enige problemen dienaangaande had u in de beroepsprocedure kunnen aanhalen en kunnen nu niet in overweging worden genomen.

Het blijven volharden in asielmotieven die reeds bedrieglijk werden bevonden noopt ertoe te besluiten dat u de asielprocedure gebruikt/misbruikt voor andere doelstellingen dan het verwerven van internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw doopcertificaat, de brief van uw pastoor dd. 5 mei 2019, de foto van uw doop en de andere foto die u neerlegde, werden reeds besproken in de beroepsprocedure van uw vorig verzoek. De overige brieven van pastoor K. (...) (dd. 15.09.2019, 05.01.2020, 23.02.2020) hebben nagenoeg dezelfde inhoud. Deze brieven, noch de brieven van pastoor Heike S. (...) en twee kerkgangers, kunnen het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten ontkrachten. Het feit dat u in lokalen van de kerk verblijft, kwam reeds aan bod in deze beslissing. Aangaande uw posts op facebook kan herhaald worden wat reeds in het kader van uw eerste verzoek werd vermeld, met name dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn (verklaring volgend verzoek, vraag 16).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker stelt in wat zich aandient als een enig middel dat verweerder zich heeft bezondigd aan een "Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent (een aantal van) de aangevoerde bepalingen en omtrent artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht. Vervolgens geeft hij aan dat er in casu geen grondige analyse werd uitgevoerd die rekening houdt met de relevante informatie en het specifieke profiel van verzoeker. Verweerder begaat, aldus verzoeker, een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te hanteren en door slechts een gedeeltelijke analyse te doen van de relevante feiten. "In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, heeft verzoeker nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt."

Verzoeker gaat verder in op de toekenning van de vluchtelingenstatus. In dit kader geeft hij een overzicht van hetgeen verweerder motiveert in de bestreden beslissing en doet hij gelden:

"Ten eerste, is het onjuist om te zeggen "aan uw bekering in België geen geloof kon worden gehecht" aangezien de heer P.M. (...) door de doopdaad zelf christen is geworden, of het CGVS dat nu wil of niet. Ten tweede, in tegenstelling tot wat in de beslissing van het CGVS lijkt te staan, bewijzen de nieuwe documenten echter niet alleen dat Meneer "naar de kerk gaat" De beslissing van het CGVS voert geen

volledige analyse van deze documenten uit, in de bestreden beslissing wordt zelfs de auteur van deze brieven niet correct geïdentificeerd (zie bestreden beslissing p. 3, "Heike S. (...)") in plaats van "Heike S. (...)"). In die zin is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd en voldoet de tegenpartij niet aan haar zorgplicht.

De brieven tonen aan dat hij sinds januari 2019 (twee en een halve maand na zijn aankomst in België) deelneemt aan de activiteiten van de kerk en dat hij tot februari 2020 deelnam aan de bijeenkomsten op zaterdag en zondag in Doornik (brief van 5 januari 2020). In Verviers tonen deze nieuwe documenten aan dat hij sinds juni naar de kerk gaat (brief van 30 september 2020), dat hij deelneemt aan bijbellezingen tijdens de eredienst (ibid.), dat hij als vertaler fungeert (ibid.), en dat hij regelmatig deelneemt aan de taken van de kerk: het opruimen van de lokalen, de voorbereiding van het doopfeest, het ontvangen van mensen, enz. Ze geven ook aan dat hij deel uitmaakt van de protestantse gemeenschap, dat hij deelneemt aan de studie van het evangelie en aan het leren van Frans binnen de kerk, en dat hij actief deelneemt aan de dopen (brief van 28 september 2020). Ten slotte bevestigt de laatste brief dat Meneer in de kerk leeft, een verder bewijs dat hij erin geïntegreerd is (27 oktober 2020). Een zorgvuldige lezing van de documenten toont aan dat gezien de tijd en de investering van Meneer P.M. (...) in het kader van zijn verschillende religieuze activiteiten, kan het redelijkerwijs niet in twijfel trekken dat Meneer P.M. (...) nu een christen is.

Als uw Raad niet gelooft in het familieconflict van de heer P.M. (...) in Iran, kan uw Raad niet concluderen dat de heer P.M. (...) op dit moment geen christen is. In gelijkaardige zaken heeft Uw Raad geoordeeld dat:
(...)"

Met betrekking tot de bestreden motivering inzake zijn berichten op de sociale media, geeft verzoeker vervolgens aan:

"Met betrekking tot religieuze vervolging heeft het Hof van Justitie Richtlijn 2004/83/EG als volgt geïnterpreteerd:

(...)

Uw Raad heeft echter al geoordeeld dat:

(...)

In dezelfde zin kan het CGVS verzoeker niet verplichten om publicaties met religieuze connotaties op zijn Facebook-profiel te verwijderen om vervolging in geval van terugkeer te voorkomen."

Verzoeker vervolgt:

"Ten vierde doet het er niet toe, uiteindelijk gelooft Meneer niet in zijn innerlijk. Quod non, het is belangrijk om na te gaan of de vervolger dit kenmerk niet aan hem zal toeschrijven. Door zijn activiteit op sociale netwerken (waarvan niet verwacht mag worden dat deze onderdrukt worden, zie hieronder) en zijn doop kunnen zowel de bevolking als de Iraanse autoriteiten echter concluderen dat Meneer een christen is geworden. De familie wordt ook op de hoogte gebracht van zijn bekering (persoonlijk onderhoud - tweede verzoek, vraag 21)".

Tevens geeft verzoeker aan:

"Ondanks het gebrek aan beschikbare informatie blijkt uit de rapporten van het CGRA dat de Iraanse autoriteiten afgewezen asielzoekers al hebben vervolgd, juist vanwege hun verandering van godsdienst. Uit de COI Focus Iran - Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 30 maart 2020 (...) (stuk 3) blijkt dat:

(...)

Anderzijds uit het verslag "Update on the situation for Christian Converts in Iran" van the Danish immigration service blijkt dat:

(...)

Uw Raad heeft ook al geoordeeld dat:

(...)

De bevestiging van het geloof van de heer P.M. (...) en zijn regelmatige aanwezigheid in de kerk (waar hij woont) geven hem een veel betere kans om erkend te worden als vluchteling op grond van artikel 48/3 of om subsidiaire bescherming te genieten op grond van artikel 48/4. Door geen rekening te houden met deze factoren schendt verweerster de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"In hoofddorde, verzoeker erkennen als vluchteling;

In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

In nog meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 3 en 4).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

In het licht van het voorgaande wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met uw familie, noch aan (de oprechtheid van) uw bekering tot het christendom. Betreffende de problemen met uw familie werd er opgemerkt dat u de ernst hiervan niet aanhaalde bij de DVZ; u tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met de door u ontvangen dreigberichten; aan de screenshots van de dreigberichten die u bijbracht geen bewijswaarde kon worden gehecht; u behalve deze berichten over geen enkele vorm van bewijs beschikte aangaande uw (gedwongen) verloving en de problemen met uw familie, zoals foto's of medische documenten; op uw publieke facebookpagina duidelijk uw verblijfplaats vermeldde, terwijl u stelde uw familie zodanig te vrezen dat u zelfs niet aan uw moeder durfde te vertellen waar u verbleef; en u (een kopie van) uw shenasnameh en legerkaart, waarvan u verklaarde dat deze bij uw ouders, voor wie u vrees koesterde, lagen, na het persoonlijk onderhoud kon bemachtigen. Aangaande uw beweerde bekering tot het christendom, werd vastgesteld dat u hiervan geen melding maakte bij de DVZ; u een gebrekkige kennis aan de dag legde over het christendom; u, in het licht van het

ongeloofwaardige karakter van uw relaas, ongelooftwaardige verklaringen aflegde over uw kennismaking met het christendom en uw bekering tot dit geloof; en u uw beweerdde regelmatige kerkgang in België niet aannemelijk maakte. Er kon dan ook worden gesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk een overtuigd christen was en u zich bij terugkeer naar Iran als christen zou gedragen. Er kon dan ook van u worden verwacht dat u de christelijke boodschappen op uw facebookprofiel voor terugkeer naar Iran zou verwijderen. Niets wees erop dat deze berichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten waren gekomen. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest van 2 oktober 2019. Met betrekking tot de stukken die u in het kader van uw beroepsprocedure neerlegde, oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat zij de beoordeling niet konden wijzigen. De Raad meende dat het weinig overtuigend overkwam dat u van uw beweerdde wekelijkse kerkbezoeken louter een aantal attesten met een sterk gesolliciteerd karakter kon bijbrengen waarin bovendien slechts op algemene wijze werd gesteld dat u deelnam aan de kerkactiviteiten, zonder dat de frequentie van uw aanwezigheid uit de attesten bleek. Wat betreft het doopattest en de foto's van de doop meende de Raad dat dit evenmin afbreuk deed aan voorgaande vaststellingen, aangezien dit niet bewees dat u ook op oprechte gronden tot het christendom was bekeerd. Eén van de door u neergelegde foto's had geen betrekking op het doopsel en u liet na te duiden wat u met deze foto wilde aantonen. De Raad was tot slot van oordeel dat de absolute ongelooftwaardigheid van uw initieel voorgehouden asielrelaas het opportunistische karakter van uw bekering bevestigde. Tegen deze beslissing tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt."

Ten aanzien van de nieuwe, door verzoeker aangevoerde feiten en elementen, wordt in de bestreden beslissing verder terecht gesteld:

"In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. Vooreerst wordt aangestipt dat u volhardt in uw verklaringen betreffende de problemen die u met uw familie zou hebben gekend omwille van uw huwelijk (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19) en die bij uw eerste verzoek als manifest ongelooftwaardig werden bestempeld. Het Commissariaat was daarenboven van oordeel, en dit werd door de Raad nogmaals benadrukt, dat het ongelooftwaardige karakter van uw relaas ook de geloofwaardigheid van uw bekering ernstig op de helling zette. Uw eerste kennismaking met het christendom vloeide immers voort uit dit relaas. Dat u deze bewering nog steeds volhoudt, ondermijnt de oprechtheid van uw huidige verklaringen. Aangezien er zowel aan uw bekering in Iran als aan uw bekering in België geen geloof kon worden gehecht, kan er ook vandaag aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar een kerk bent gegaan. Dat u momenteel in lokalen van de kerk verblijft en dat u voor de kerk werkt (waarvoor u een vergoeding ontvangt) doet hieraan geen afbreuk (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Dit kan immers geen bewijs vormen voor de oprechtheid van uw bekering. Dat u enkele weken na uw persoonlijk onderhoud werd gedoopt (verklaring volgend verzoek, vraag 9), werd reeds aangehaald in het kader van de beroepsprocedure van uw eerste verzoek. Uw beweringen aangaande het persoonlijk onderhoud in het kader van het eerste verzoek doen niet ter zake (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Enige problemen dienaangaande had u in de beroepsprocedure kunnen aanhalen en kunnen nu niet in overweging worden genomen.

Het blijven volharden in asielmotieven die reeds bedrieglijk werden bevonden noopt ertoe te besluiten dat u de asielprocedure gebruikt/misbruikt voor andere doelstellingen dan het verwerven van internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw doopcertificaat, de brief van uw pastoor dd. 5 mei 2019, de foto van uw doop en de andere foto die u neerlegde, werden reeds besproken in de beroepsprocedure van uw vorig verzoek. De overige brieven van pastoor K. (...) (dd. 15.09.2019, 05.01.2020, 23.02.2020) hebben nagenoeg dezelfde inhoud. Deze brieven, noch de brieven van pastoor Heike S. (...) en twee kerkgangers, kunnen het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten ontkrachten. Het feit dat u in lokalen van de kerk verblijft, kwam reeds aan bod in deze beslissing. Aangaande uw posts op facebook kan herhaald worden wat reeds in het kader van uw eerste verzoek werd vermeld, met name dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist

alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn (verklaring volgend verzoek, vraag 16)."

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Hij vergenoegt zich er in wezen immers toe andermaal de nadruk te vestigen op de door hem gevoerde, religieuze activiteiten in België en op de sociale media en de ter staving van deze activiteiten neergelegde stukken en te ontkennen dat deze activiteiten een opportunistisch karakter zouden hebben. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake de door verzoeker aangehaalde activiteiten en de ter staving hiervan neergelegde documenten gedane vaststellingen.

De Raad treedt verweerder in deze vaststellingen bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerdde problemen, bekering en de hieruit voortgesproten vervolging en vrees in Iran, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Uit de neergelegde documenten kan, dit omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, het tegendeel hoegenaamd niet worden afgeleid. Aan dergelijke stukken en attesten kan immers hoogstens een ondersteunende werking worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardige en overtuigende bekering en een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter in het geheel niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent deze elementen te herstellen, vormen zij geen indicatie of bewijs voor de ernst en de oprechtheid van het religieuze engagement van de betrokkene en sluiten zij niet uit dat diens engagement en gedragingen in België zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen. Als dusdanig kunnen de neergelegde stukken inzake verzoekers religieuze activiteiten in België en op de sociale media aldus in het geheel geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers activiteiten kennelijk zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en er enkel toe strekken om zichzelf een asielmotief te verstrekken en op deze grond aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging.

Met betrekking tot verzoekers aangevoerde activiteiten in België en op de sociale media, dient verder te worden opgemerkt dat uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, waaronder de informatie zoals aangereikt en geciteerd door verzoeker zelf, dewelke volledig in dezelfde lijn ligt als en bijgevolg geenszins afbreuk doet aan de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier, genoegzaam blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij (oprecht) zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op de sociale media en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder weerlegt verzoeker, in acht genomen dat er te dezen dient te worden besloten tot de manifeste ongeloofwaardigheid van zijn bekering en tot het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op de sociale media, de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en van hem redelijkerwijze weldegelijk mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op de sociale media verwijderd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoeker, die zijn vermeende bekering, problemen en vrees voor vervolging gelet op het voorgaande in het geheel niet aannemelijk maakt, kan met zijn verwijzing naar een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze arresten kan *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoeker neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.5. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT